

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

«Το ποίημα πρέπει να το αισθάνεσαι σαν μια γροθιά στο χαρτί» σχολίαζε ο επιβάτης του λεωφορείου που περίμενε στη στάση. Τη μέρα που γιορτάζει, η Ποίηση ανοίγει ένα φανταστικό βιβλίο και αφήνει να πέσουν μερικοί στίχοι στις στάσεις και τα ηλεκτρικά πανό των συγκοινωνιακών μέσων. Μικρή δόση παθητικής ανάγνωσης για να μας επιβληθεί το τυχαίο κρυφό νόημα και η λαγνεία της ομορφιάς ενός αυθαίρετα επιλεγμένου στίχου. Αλλά και λόγους, μουσικές και πολιτικές διαφορές για να μας θυμίσουν –ως ημέρα εξαίρεσης(!)- τη σχέση μας μαζί της : τον Λόγο της και τον Αντίλογό μας.

Τι και πόσο δυνατό, πρέπει να είναι αυτό που περιμένουμε να νιώσουμε από το ποιητικό προϊόν ώστε να περάσει από το ταμείο της ψυχής μας; Οι σύγχρονες ποιητικές συλλογές των βιβλιοπωλείων, οι οποίες άλλωστε, έχουν διαβεί επιτυχώς την λογοκρισία του εκδότη, προσπαθούν να μας πλησιάσουν με κάθε τρόπο. Τα σύγχρονα ποιήματα είναι πιο μικρά, πιο κοντά στην αποσπασματικότητα του προφορικού λόγου, πιο εύκολο να τα προσεγγίσεις ακόμα και σε ένα βιβλίο-café. Τι μπορεί να φταίει;

«Η ποίηση είναι σαν το βλέμμα της ψυχής από ψηλά όταν αποχωρίζεται από το σώμα και έχει ακόμη συνείδηση του εαυτού της και του κόσμου. Αν είναι τυχερή μεταφέρει στο χαρτί τα χρώματα που λέει ότι βλέπει η ψυχή» ακούω να λέει τρυφερά, αυτή τη φορά μια γυναίκα σε μια συνάντηση φίλων εκπαιδευτικών στο πατάρι κεντρικής καφετέριας.

Αναρωτιόμουν τελικά, πόσο πολλοί και διαφορετικοί μπορεί να είναι οι παράγοντες που επηρεάζουν τη σχέση μας με την ποίηση: η παιδεία μας, η φάση που διανύει ο πολιτισμός μας , η ρήξη με τις προ του 20^{ου} αιώνα μορφές ποίησης, η ψυχολογία μας. Θυμήθηκα τη παρατήρηση της Λύντιας Στεφάνου ότι «δεν είναι η έμμετρη μορφή που μετατρέπει ένα πεζό σε ποίημα.» Επίσης και εκείνη του Έλιοτ: στην ποίηση «δεν είναι η ποίηση που μετράει.»

Κάποτε, στον καιρό της προ της τηλεόρασης εποχής, καθώς και σε ορισμένους κύκλους, οι άνθρωποι που διάβαζαν έγγραφαν κιόλας – έστω λίγο. Στις τότε ‘Λέσχες Ανάγνωσης’ διαβάζονταν και αδημοσίευτα κείμενα. Όπως αυτοί που άκουγαν μουσική, συνήθως παράλληλα την εξασκούσαν. Λέγανε χαρακτηριστικά: «στις συναυλίες πήγαινε καλλιεργημένο κοινό.» Πώς λοιπόν διαμορφώνουμε τον προσωπικό μας ‘Αντίλογο’ στο κάθε ποίημα που συναντάμε, αν δεν το κοιτάζουμε σαν πιθανοί δημιουργοί ποιημάτων ;

Όποιος προσπαθήσει να γράψει κάτι, θα ‘ρθει αντιμέτωπος με το τι θα γράψει και γιατί. Επίσης στους στίχους του άλλου ποιητή θα ανακαλύψει ότι τον απασχόλησε από τη ζωή και την τέχνη. Έτσι θα επικοινωνήσει. Έτσι θα αποκαλυφθεί ότι η πένα φτιάχνει τόσο πιο ωραία ποιήματα, όσο πιο βαθιά βυθίζεται εκεί που σπαρταράει η ζωή και αιμορραγούν τα πράγματα.

Κάθε ‘Ημέρα της Ποίησης’ ας γράφουμε λοιπόν όλοι, τουλάχιστον από ένα στίχο. ‘Ένας στίχος ειν’ αυτός, πες τον και ας πέσει χάμω.’